

Bylo to snad nějaké kouzlo?

Svět má spoustu tajemství

Tomáš Komárek

Dveře se otevřely a do malé knihovny vstoupil podsaditý muž. Měl krátké černé vlasy, obočí prořízlé tenkou jizvou a hnědé oči, pod nimiž se mu pomalu, ale jistě tvořily velké fialové váčky z nedostatku spánku. Vypadal asi na čtyřicet let. Na sobě měl hnědou mikinu, jenž byla lehce špinavá.

Zavřel za sebou mosazné dveře a zkoumavě se rozhlížel okolo. Právě vstoupil do malé a poněkud zastaralé knihovny. Všechno zde bylo ze dřeva. Jediné světlo, v podobě úzkých kuželů, sem pronikalo přes několik střešních oken. V rohu bylo pár starých křesel a okolo nich zchátralé židle. Zrovna přívětivě to zde nepůsobilo, pomyslel si muž.

Ale jelikož v proslulejší a novější knihovně ve městě přečetl už nejspíš všechny knihy na jím vyhledávanou tematiku, rozhodl se zajít sem. Tahle knihovna ovšem byla, oproti té první ve městě, málo používaná a chodili sem spíše staří lidé, kteří v mládí ještě tu novodobou nezažili. Momentálně tu ale nikdo nebyl. Dost možná je i zázrak, že tahle knihovna ještě stále funguje, pomyslel si. Pravděpodobně jen díky staršímu pánovi, který byl a stále je jejím správcem.

Muž přistoupil k první polici s knihami. Všechny byly poněkud staré a nehorázně zaprášené. Těkal očima z jedné knihy na druhou a doufal, že dnes bude mít štěstí a večer si něco zajímavého přečte.

V tom jej za zády vyrušil neznámý hlas: „Mohu vám nějak pomoci?“

Muž se polekaně otočil. „Ehm, kdo jste?“

„Michael, správce knihovny,“ představil se.

„Omluvte mě, vůbec jsem vás nepoznal.“

Michael se jen pousmál.

„Já jsem Daniel.“

„Těší mě. A cože to hledáte?“

„Nějakou knihu s mimozemskou tematikou.“

Michael udiveně povytáhl obočí. „Co, že zrovna mimozemšťané?“ zeptal se a lehce se přitom pousmál.

„Já sám jsem astronom, ale nehledám žádnou vědeckou knihu, spíše prostě jen nějaké čistokrevné sci-fi na zabavení volného času.“

„Snad každý, byť jen se špetkou zvědavosti, by si přál se dozvědět alespoň zlomek tajemství, jež onen nedozírný vesmír skrývá, nemám pravdu?“ řekl Michael a pousmál se. Zároveň jako by Daniela už od prvního pohledu prohlédl a přesně zjistil, co mu celý život vrtá hlavou.

„Mně asi, jako většinu, především zajímá ta samotná myšlenka, spíše tedy otázka, zda jsme ve vesmíru sami a nikdy mne nepřestane pohlcovat. Já osobně nevěřím, že jsme sami.

I z hlediska matematiky je to takřka nemožné. A jestliže tedy skutečně nejsme, jak vypadá či vypadají jiné životy. A jak bude vypadat první případné setkání s jiným životem. Přeroste snad v konflikt? Máme se bát? Upřímně, nevěřím na zelené mužíčky a létající talíře, ale už vůbec nevěřím, že v celém vesmíru je život jen na Zemi,“ rozpovídal se s čistým zapálením.

A skutečně v životě nepropadal něčemu jinému víc, než té bezedné prázdnotě nad námi všemi. Jako astronom vždy, když vzhlédl k černému nebi, na němž zářily a blikaly ty malé, a přitom tak velké, jen propastně vzdálené hvězdy, zamrazilo jej. Z neznáma a z pomýšlení, jak je Země a život na ní jen nepatrné smítko poletující v té nekonečné tmě. Jak on sám vlastně nic neznamená a jak je jeho život jen nanosekunda v porovnání s celkovým stářím vesmíru.

„Svět má spoustu tajemství. Tak to vždy bylo a vždy i bude. Ale smím se zeptat, vy se skutečně bojíte?“ Otázal se prozaicky.

Daniel chvíli hleděl do správcových černých očí – studní, v nichž se značila až nebezpečná vědomost a zároveň se v nich odrážel jeho dosavadní život, jako dokonalý odlesk té černé vody v oněch ještě černějších studních. „Ano a z logického hlediska skutečně jde o racionální uvažování, o tom není pochyb.“

„Skutečně?“ usmíval se a jako by zkoušel Daniela, zda odpoví správně.

„Ano,“ zopakoval. „Nejpravdivější a tím pádem i nejděsivější jsou slova Stephena Hawkinga: ‚Stačí se podívat na sebe, abychom viděli, jak se inteligentní život může vyvinout v něco, co bychom neradi potkali.‘ Naše dosavadní historie plná válek, kolonizování a otrokářství ony slova nezpochybnitelně podtrhují. Vzpomeňte si i třeba na takový střet technologicky vyspělého Kolumba s Indiány, výsledek znáte...“

„Já se tímhle, ani navzdory jedné příhodě z dětství, nikdy netrápil, jednoduše jsem věřil v Boha,“ poznamenal Michael.

„A už snad nevěříte?“

Michael se nebezpečně pousmál. „Viděl jsem, co jiní ne. A poté už nemohu jen všechnu existenci a všechno ostatní přiřkládat Bohu. Takové věci by snad nemohl dopustit.“

„A co že jste viděl?“

Michael jen zakroutil hlavou a nic neodpověděl. Daniel o jeho slovech přemýšlel. Neměl rád otázky a už vůbec ne tyhle nic neříkající. Navíc ta zmínka o příhodě z dětství jej znepokojila, sám měl totiž jednu takovou.

„A to vás mimozemský život a přemýšlení o něm lákalo už od mala?“ otázal se Michael.

„No, v dětství jsme žili na farmě a jednou se přihodilo něco opravdu záhadného.“

„Snad se nevyšly kruhy v obilí,“ zavtipkoval.

Daniel se pousmál.

„Ale také jsem žil s rodiči na farmě, znám ten život,“ přitakal Michael. „Každopádně, cože se vám to přihodilo?“

„To bylo... vlastně ani nevím, jak bych vám to měl popsat. Když mi bylo kolem sedmi,“ odmíchl se. „Jednu dobu se nám okolo statku děly zvláštní věci. Jako by tam pořád někdo chodil,“ začal vyprávět:

Ted! Znovu! Slyšel to a byl si tím naprosto jistý. Vyhlédl z okna, ale venku nic podivného či neobvyklého nezahledl. Věděl však, že se nepřeslechl. A rozhodně se nejednalo o nějaké náhodné zvuky, například větrem způsobené. Ne, znělo to jako kroky.

Daniel pohlédl ke dveřím. Hleděl na ně a přemýšlel, co se za nimi asi tak odehrává. Pak pohledem zamířil ke schodům, které vedly do druhého patra. Rodiče už určitě spí, jen on tu stál sám přede dveřmi v noční košilce, vyrušen ze spánku nezvyklými zvuky, připomínající kroky.

Rozhodl se a zamířil ke dveřím. Zastavil se před nimi a zaváhal. Chvilí do nich strnule hleděl a vnímal každou jednotlivou prasklinku na nich, každou jednotlivou šmouhu, jako by tušil že ono otevření dveří nevěstí nic dobrého. Nakonec se však odhodlal, uchopil kliku a vyšel ven z domu. Nad hlavou mu zářilo tisíce hvězd, spolu s ještě výrazněji zářícím měsícem. Před Danielem se táhla obrovská pole, na nichž rostla kukuřice. Po zemi okolo byla položena nejrůznější zemědělská náčiní.

Zděšeně pátral očima po okolí. Nic podivného však nezahledl, a tak začal uvažovat nad tím, že to vše byly skutečně jen náhodné zvuky. Když vtom se to ozvalo znovu. Zajisté se jednalo o kroky, které pocházely z poza domu. Pomalé a těžkopádné kroky, jež se přibližovaly čím dál víc.

Daniel jako zkamenělý stál a s hrůzou v očích zděšeně čekal v neblahých očekáváních, co se bude dít dál. Srdce cítil až v krku a zároveň jej slyšel. Přišlo mu, že jeho bití muselo být slyšet na metry daleko.

Ted' už byly kroky však slyšet tak blízko, že i pro Daniela samotného přehlušily tlukot jeho srdce a zdálo se, že každou chvíli někdo musí vyjít z poza rohu. Vtom se vynořil obrys stínu. Tvar to byl nejasný, ale stín se přibližoval čím dál blíž. Daniel se samým strachem rozklepal. Srdce mu sevřela ledová ruka a přes záda mu přejel ten nejchladnější mráz.

Když vtom neznámé kroky utichly a stín se zastavil. Daniela zaplavil strach z neznáma. Zděšeně hleděl na siluetu v podobě stínu. Nic známého to nepřipomínalo a už vůbec ne člověka. Najednou se kroky opět ozvaly, ale tentokrát se z pomalých a opatrných kroků stal dusot, jak se neznámý rozběhl. Běžel však na opačnou stranu – pryč od Daniela a stín okamžitě zmizel. Po chvíli, když už se kroky ozývaly z dále, se Daniel odvážil pohnout.

Popošel, aby lépe viděl na neznámou osobu či spíše nějaké stvoření. Stačil však jen zahlédnout, jak cosi zaplulo do pole kukuřice. Chvíli viděl, jak se vrcholky stonků ohýbaly, jako vlny, pod nimiž pluje neznámá a zároveň nebezpečná ryba. Po chvíli vše utichlo a sám neznámý a jakékoli stopy po něm zmizely. Nejspíš míří k lesu, pomyslel si Daniel a pohlédl směrem za pole, kde ze země vyrůstaly velké stromy, které tak s rouškou noci tvořily neoblomný, temný a černý úkryt.

Daniel ještě chvíli zůstal venku a když už se chystal k odchodu a pomalu se otáčel, les prozářila blankytně modrá barva. Její zdroj byl nejspíš ve středu lesa a k okraji doléhaly jen ne tolik zářivé paprsky. I tak byla však záře silná. Daniel s otevřenou pusou nechápavě hleděl na les a v očích se mu odrážela ona modrá záře. Nevěděl však, že z druhé strany rozlehlého lesa, kde se nacházel další statek, onu stejnou příhodu prožil a zároveň taktéž spatřil modrou zář někdo další. Po chvíli se světlo jako by vypařilo a les opět vypadal jako normálně, jako kdyby se nic nestalo. Tohle už Daniel nevydržel, zděšeně se rozběhl do domu a rychle za sebou zabouchl dveře.

„Říkáte blankytně modrá záře?“ ujišťoval se Michael nevěřičně.

„Ano, ano,“ přikyvoval. „Tohle je takový ten zážitek, který si budete nadosmrti pamatovat.“

„A kolik že je to let od té události?“ vypytał se dál s naprostým úžasem v očích.

Daniel se zarazil, protože tenhle výraz, pln čistého udivení, se jen tak neviděl. „Nevím, bylo mi sedm možná osm a teď je mi čtyřicet dva, takže třicet pět, třicet čtyři let, hádám.“

„Třicet tři!“

„Ano může to být i nejspíš třicet tři. Můj věk si přesně nepamatuju, jen mám pořád v hlavě ten mlhavý obrázek celé situace.“

„Přesně před třiceti třemi lety jsem prožil naprosto totožnou věc jako vy. Kroky patřící neznámé osobě a po jejím útěku směrem k lesu se v něm objevila blankytně modrá záře.“

Daniel na něj nevěřičně hleděl.

„Vždy, když jsem o tom někomu vyprávěl, nevěřil mi. Až jsem sám začal pochybovat o tom, co jsem to vlastně tehdy viděl,“ pokračoval Michael. „Ale jak už jsem říkal, viděl jsem i další věci, které mi ovšem pravdivost těch předchozích potvrdily. A jelikož nás pojí stejná záhadná situace, myslím, že i vy byste měl vidět totéž co já.“

Daniel na něj nechápavě hleděl. Tenhle muž byl celý až nebezpečně záhadný. Obklopovala jej jakási bublina plná tajemství. Viděl stejné věci jako já, stejně podivné a vskutku nadpozemské věci, podívoval se Daniel v duchu. Nemohl uvěřit, že někdo další prožil stejnou situaci. A dále ten člověk viděl ještě něco dalšího a podobného. Něco, co zpřetrhalo jeho víru v Boha, něco, co ho přesvědčilo, že jej zrak v dětství nešálil. A teď mi to něco chce ukázat, uvažoval.

Michael zašmátral v kapse a podal mu malý útržek papírku, na němž byl namalovaný podivný znak. Bylo to kolečko, které bylo napříč protkáno spoustou nesouvislých čar. Celý obrázek tak působil jako nekoherentní čmáranice. Daniel nechápavě hleděl na papírek a když vzhlédl zpět k Michaelovi, s hlavou plnou otázek, už před ním nestál.

„Michaeli? Kam jste šel?“ Odpovědi se však nedočkal. Jako by se po starci slehla zem.

„To má být označení nějaké police s knihami?“ Daniel se zmateně rozhlížel. Jediný možný odchod z téhle místnosti byly vstupní dveře nebo ty, které vedly do skladu, jenž byly otevřené. Musel odejít tudy, pomyslel si. Jak hbitý to stařec, pousmál se.

Znovu pohlédl na papírek. Celý byl hodně zažloutlý, tudíž hodně starý. Působil jako nějaký útržek z knihy. Ale to mám snad hledat z které? To by zabralo hodiny. Přesto mu hlavou vrtala spousta palčivých otázek. Rozhodl se tedy alespoň porozhlédnout okolo.

Když nenašel nic, co by odpovídalo podivnému znaku, rozhodl se ještě letmo podívat do skladu. Tam zprvu neobjevil nic neobvyklého či znaku podobného, do té doby, než jen tak z pouhé zvědavosti strhl plachtu z vysokých dveří, opřených o zeď. Celé byly zaprášené, ale pod nánosem prachu se skrývala zlatá barva, kterou byly dveře natřené. Přejížděl po nich rukou, když vtom narazil na výstupek uprostřed dveří. Několika rychlými mávnutími setřel většinu prachu a poodstoupil. Nevěřil vlastním očím. Před ním na dveřích se rýsoval stejný znak jako na útržku.

Vtom se na dveřích objevil nápis „otevři.“ Daniel vydechl překvapením. Něco takového v životě neviděl. Bylo to vskutku magické, až opět zapochyboval, zda jej jen nešálí zrak. Bylo to snad nějaké kouzlo? Ptal se sám sebe.

Po chvíli omámení přistoupil ke dveřím a uchopil pozlacenou kliku. Chvíli váhal, protože si vzpomněl na onu příhodu z dětství, která též zprvu začala prostým otevřením dveří. Zároveň pocítil ten stejný nepopsatelný pocit, říkající, že stejně jako před lety tohle obyčejné otevření dveří jej navždy poznamená... a měl pravdu.

Nakonec je otevřel a ozářila jej blankytně modrá záře, až si musel na chvíli zakrýt oči. Když sundal ruku z obličeje, nevěřícně pohlédl do dveří. Rozhodně za nimi nebyla šedá zeď, o kterou se dveře opíraly ve skladu. Daniel celý strnulý hleděl na tu neuvěřitelnou a až děsivou scénérii, která se odvíjela před jeho očima.

Jak něco takového mohlo být skutečné? Ptal se sám sebe. Musí to být budoucnost, uvědomil si, dle futuristických jevů, na něž hleděl. Hledím do budoucnosti. Tohle jsou dveře do budoucnosti. Avšak do nepěkné, až zničující. Tohle je budoucnost, jež se opět neobejde bez války. Konflikt, který se před jeho očima odehrával byl děsivý, zdrcující, až traumatizující. Tak takhle lidstvo skončí, pomyslel si truchlivě při pohledu na obří krveprolití.

Když se po chvíli zorientoval ve vřavě, na kterou hleděl, došlo mu, že skutečně našel odpověď, kterou celý život hledal.

„Nejsme sami,“ vydechl nevěřícně. Právě sledoval úplně odlišné živoucí bytosti, které se mísily s lidmi v obřím válečném shluku. Ozývala kakofonie spousty bolestných výkřiků, výstřelů ze zbraní a dalších nesouladných a neznámých zvuků. Všude, kam se Daniel podíval, byla krev. Ale po chvíli mu došlo, že ta krev není lidí. Ty bolestné výkřiky nepatřily lidem. Ta všudypřítomná tyranie... ta patřila rukám lidí.

Na jejich rukou se leskla krev. Odkapávala z jejich zbraní. V jejich očích se mísila zuřivost s hněvem. A na rtech se jim pohupovaly ukrutné úšklebky. Tyhle lidské bytosti... se chovaly zcela nelidsky. Zabíjely jiný inteligentní druh. Daniel byl naprosto v šoku, naprosto zděšený. Celé tělo se mu rozklepalo a útroby se mu sevřely. Koutky očí se mu naplnily slzami z té lítosti a nevyhnutelné a neúprosné pravdy.

Otevřely se mu dveře, jež ukazovaly pravdu. Avšak tuhle krvelačnou pravdu znát nechtěl. Přišlo mu ale lehce vtipné a zároveň i děsivé, že tenhle pohled by ještě před chvílí působil jako sci-fi. Jak ale sám na vlastní oči viděl, byla to skutečnost. Skutečnost, ve které samotní lidé způsobovali utrpení jiným.

Odedáv však skutečně nebylo pochyb... o ničem. Daniel vlastně, čistou náhodou, rozlouskl otázku, jenž jej už od mala tak usilovně szírala. Teď však věděl, že se v dětství nemýlil. I tuhle otázku, při neuvěřitelné podívané, rozlouskl. Stejně jako mnohé další, mezi nimiž vyšel najevo i samotný Fermiho paradox a některé další teorie.

Po chvíli se sám sebe zeptal, zda to, na co hledí, je skutečně opravdové, byť možná pro jeho chápání prozatím nevysvětlitelné. Ale uvnitř svého nitra mu cosi napovídalo, že se nejedná o žádnou iluzi či přelud. Pocit, který nikdy dřív nepocítil, mluvil jednoznačně a Daniel by za něj klidně položil život... až tak byl přesvědčený.

I přes vysvětlení valné většiny otázek jej však napadla další. Po chvíli mu ustavičně rotovala hlavou, zatímco nedokázal odtrhnout oči od té šílené podívané. Proč o tomhle Michael nikomu neřekl? Mohl se stát klidně i nejslavnější osobou na světě, ale jak se zdálo, tohle tajemství zůstávalo pro svět stále skryto. Až později mu došlo, proč Michael o těchto dveřích pomlčel. Zároveň jej obdivoval za to, že si dokázal zachovat zdravý a racionální rozum (alespoň to tak při jejich setkání, které zároveň zůstalo i jediným, vypadalo).

Tajemství o jejich existenci však zůstalo i na spoustu dalších desítek let skryto, protože Danielovi nikdo nikdy neuvěřil. Ale mnohem větší dopad tohle odhalení, tenhle pohled na něm, způsobil v jiném směru než jen to, že jej ostatní považovali za blázna. Do konce života skončil s psychickými muky, jaké si málo kdo dovede představit. Zároveň v něm nadosmrti přetrval psychický blok a on už nikdy neotevřel žádné dveře...

Teď však stále omámený čistou hrůzou a zděšením hleděl s modrou září pableskující mu jako odraz v očích na ten zničující pohled. Vlastně jsme to celou tu dobu byli my – postrach okolního vesmíru. Stačilo jen pár století (odhadoval Daniel) a lidé svými ohyzdnými a nefalšovanými povahami dokázali přesunout krveprolití způsobené vlastními rukami i za hranice domovské planety. Skutečně to nemusela být zas tak vzdálená budoucnost. Mezi vynalezením kola a auta sice uplynulo zhruba 5 500 let, ale mezi autem a přistáním na Měsíci uplynulo pouhých 84 let. Lidstvo tak v poslední době za digitální revoluce zažívalo neskutečné pokrokové skoky, a tudíž výjev před Danielovými očima nemusel být časově zas tak vzdálený, jak by se na první pohled mohl zdát. A to jej děsilo ze všeho nejvíce...

Ale možná, že pro celou tuhle situaci existovalo nějaké racionální vysvětlení, jakožto obhajoba lidstva, ale když Daniel sledoval veškerou tu nemilosrdnost a nelidskost, rozhodně nevěřil, že by cokoli tyhle skutky dokázalo obhájit. Mimoszemský druh, byť byl zcela odlišný, dával jasně najevo svou kapitulaci, ale vřava dál pokračovala...

Skutečně se potvrdila pravdivost myšlenky, jež říkala, že případné setkání skončí ve většině případů jako tehdy roku 1492...

Jak jsme tohle všechno mohli jen provést? Copak jsme se dostatečně neponaučili z naší dosavadní historie? ptal se Daniel sám sebe celý zděšený.

Pak si uvědomil, že jsme se my lidé nebáli nějakých neznámých, vesmírných civilizací...

„Báli jsme se sami sebe,“ hlesl zdrceně.

